

วาเลนไทน์ : เช็กซ์เสรีและการสงวนตัวกับการปะทะทางวัฒนธรรม

อุस्ताซอับดุลชะกูร์ บิน ซาฟีอี (อับดุลสุโก ดินอะ)¹

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาปราณีเสมอ ขอความสันติ ความจำเริญแด่ศาสนทูตมุฮัมมัด ผู้เจริญรอยตามท่านและสุขสวัสดิ์ผู้อ่านทุกท่าน

14 กุมภาพันธ์ของทุกปีคือ “วันวาเลนไทน์” หรือ “วันแห่งความรัก” วันดังกล่าวได้กลายเป็นวันที่มีความหมายยิ่งใหญ่สำหรับคนหลาย ๆ คน รวมทั้งวัยรุ่นไทย ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ววันวาเลนไทน์มีความผูกพันเกี่ยวข้องกับเรื่องราว วิถีชีวิต หรือประวัติศาสตร์ของคนไทยน้อยมาก

ความเป็นมาเกี่ยวกับวันวาเลนไทน์ก็เป็นเรื่องค่อนข้างจะคลุมเครือ สืบหาหลักฐานที่แน่นอนไม่ได้มากนัก ได้แต่สันนิษฐานกันไป ไม่มีต้นกำเนิดของเรื่องหรือบันทึกที่ชัดเจนในตำรับตำราหรือหนังสือหลัก ๆ เรื่องราวเท่าที่สันนิษฐานกันพอสรุปได้ดังนี้

วาเลนไทน์ (Valentine) คือ วันที่ระลึกถึงนักบุญ เซนต์ วาเลนไทน์ (Saint Valentine) ผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตา ความรัก และความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง แต่สุดท้ายเขาต้องจบชีวิตลงด้วยการรับโทษประหารในวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 270 หรือเมื่อประมาณ 1,728 ปีล่วงมาแล้ว ซึ่งเป็นยุคสมัยของจักรวรรดิโรมันที่ศาสนาคริสต์ยังไม่เป็นที่ยอมรับ

ซ้ำร้ายภายใต้การปกครองของกษัตริย์ "คลอดิอุสที่ 2" ยังมีการออกกฎหมายบีบบังคับให้ประชาชนเลิกนับถือศาสนาคริสต์ และห้ามมีแต่งงานของพวกคริสเตียนอีกต่างหาก

ทว่ายังคงมีผู้นำคริสเตียนคนหนึ่งชื่อ "วาเลนตินัส" หรือที่ได้รับการยกย่องเป็น เซนต์ วาเลนไทน์ ในภายหลัง คอยลักลอบแอบจัดงานแต่งงานให้กับคู่รักคริสเตียนจนถูกจับขังและรับโทษทรมาน แสนสาหัสอยู่ในคุก

ในขณะที่ถูกคุมขังนั้น เขาก็พบรักกับสาวตาบอด ซึ่งเธอเป็นลูกสาวของผู้คุมในคุก ด้วยความรักและคำอธิษฐานของเขา พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ตาของสาวคนรักหายเป็นปกติ เมื่อความนี้ล่วงรู้ถึงกษัตริย์คลอดิอุสที่ 2 พระองค์จึงสั่งให้ลงโทษ วาเลนตินัส ด้วยการโบยและนำไปประหารชีวิตด้วยการตัดศีรษะ

¹ อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยทักษิณ

ในคืนสุดท้ายก่อนที่เขาจะถูกนำไปประหารนั้น เขาได้เขียนจดหมายสั้น ๆ เป็นการอำลาส่งไปให้หญิงคนรักของเขา โดยลงท้ายในจดหมายว่า "...จากวาเลนไทน์ของเธอ" หรือ "Love From Your Valentine"

ต่อมาเมื่อคนทั่วไปทราบเรื่องจึงเกิดความประทับใจในความรักของเขา ยึดถือเอาวันที่ 14 กุมภาพันธ์ของทุกปีเป็น "วันแห่งความรัก" หรือ Saint Valentine's Day หรือ Valentine's Day และได้นิยมแพร่หลายไปทั่วยุโรป อเมริกา และทวีปเอเชีย รวมทั้งประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม ด้วยพลวัตของโลกท่ามกลางกระแสทุนนิยมเสรีและบริโภคนิยมสุดขั้วที่โหมกระหน่ำ ทำให้สังคมเริ่มฟอนเฟะ นำพาเด็กและเยาวชนก้าวไปสู่พฤติกรรมมั่วเพศ หรือ "เซ็กซ์เสรี" มากขึ้น วันวาเลนไทน์กลายเป็นอีกวันหนึ่งซึ่งเกิดอุบัติเหตุ "เสียชีวิต" มากกว่าวันปกติ ถึงขนาดมีการพูดเชิงประชดประชันว่าเป็น "วันเสียชีวิตแห่งชาติ" กันเลยทีเดียว

เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ที่ผ่านมา กระทรวงสาธารณสุข(สธ.) นายวิทยา บุรณศิริ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข แถลงข่าวว่า "เมื่อเดือนมกราคมที่ผ่านมา สธ.ร่วมกับสวนดุสิตโพล มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต สํารวจพฤติกรรมเยาวชน อายุ 12-24 ปี ที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จากกลุ่มตัวอย่าง 1,014 คน พบว่า เยาวชนไทย เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก เมื่ออายุประมาณ 14-15 ปี เยาวชนประมาณ 1 ใน 3 ยอมรับว่าเคย "สวิงกิ้ง" หรือเปลี่ยนคู่นอน"

ด้าน น.ส.ณัฐยา บุญภักดี ผู้จัดการแผนงานสร้างเสริมสุขภาวะทางเพศ กล่าวว่า คือ ความเสี่ยงที่เด็กจะมีเพศสัมพันธ์ได้ ไม่ใช่แค่วันวาเลนไทน์เท่านั้น

"สถานที่เสี่ยงมีอยู่ทั่วไปและเกิดขึ้นได้ทุกวัน เช่น ตอนกลางวันที่บ้าน พ่อแม่ ไปทำงาน หรือปัจจุบันในต่างจังหวัดจะพบว่ามึธุรกิจที่เปิดเป็นรีสอร์ทขนาดเล็ก ให้เช่าเป็นรายวัน รายชั่วโมง และไม่จำกัดอายุของผู้จะเข้าพักหรือในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ก็มีห้องพักรายชั่วโมง รายวัน ให้เช่า โดยห้องพักลักษณะนี้จะถูกจับจ้องน้อยกว่า หากจะเปรียบเทียบก็เหมือนกับธุรกิจม่านรูดในสมัยก่อน คงต้องขึ้นอยู่กับจรรยาบรรณทางธุรกิจว่าจะเอาใจใส่เรื่องความเสี่ยงของเยาวชนหรือไม่ เพราะไม่ได้มีกฎหมายใด ๆ ควบคุม"

โปรดดู

http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1328779544&gripid=00&catid=&subcatid

ทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนนักศึกษา ซึ่งถือเป็นปัญญาชน และเป็นมันสมองของชาติ พบความจริงที่น่าเป็นห่วงมากสำหรับประเทศไทย กล่าวคือ ทัศนคติของนิสิตนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชน ต่างถือว่าการมีแฟนเป็นเรื่องสำคัญ การมีคู่ก่อนแต่งงานเป็นสิ่งจำเป็น ถือเป็นการเพิ่มสีสันให้ชีวิต ทำให้รู้สึกมีคุณค่า เป็นสิ่งที่สังคมต้องการ หากไม่มีคู่หรือแฟนเป็นสิ่งที่น่าอับอาย

นักศึกษาไม่ว่าชายหรือหญิงต่างมีทัศนะว่า ความบริสุทธิ์ทางเพศไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป และหากเกิดพลาดพลั้งตั้งครรภ์ ก็สามารถทำแท้งได้โดยไม่รู้สึกอาย ส่วนวัยรุ่นหญิงในโรงงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่

ยอมรับว่ามีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ขณะที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษามีทัศนะว่า การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ไม่ใช่เรื่องเสียหาย การโอบกอดระหว่างชายหญิงในที่สาธารณะเป็นเรื่องที่ยอมรับได้

ความจริงที่น่าเป็นห่วงอันสืบเนื่องมาจากการถกเถียงของค่านิยมเรื่อง “เซ็กซ์เสรี” ในยุคที่สื่อไร้พรมแดนไม่ได้จำกัดเพียงแค่นั้น เพราะอิทธิพลของมันยังทำให้สังคมมุสลิมที่มีความเป็นชุมชนอนุรักษ์ด้านศาสนา และวัฒนธรรมสูงเริ่มสั่นคลอนไปด้วย

ปัจจุบันเริ่มมีสภาพครอบครัวแตกสลาย การขาดระเบียบทางสังคม ตลอดจนความยุ่งเหยิงทางวัฒนธรรม ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดความจำเป็นอันยิ่งใหญ่อย่างไม่เคยเกิดมาก่อนที่ต้องนำคำสอนของอิสลามเกี่ยวกับครอบครัวและวัฒนธรรมทางเพศมากล่าวถึง

ก่อนจะมีค่านิยมเรื่อง “เซ็กซ์เสรี” นั้น มีค่านิยมหนึ่งที่แพร่หลายในสังคมมุสลิมคือ “ระบอบแฟน” เยาวชนหลายคนเข้าใจว่า “ระบอบแฟน” นี้เป็นการแสดงสายสัมพันธ์ความรักในวัยหนุ่มสาวโดยไม่มีอะไรเลย เกิด แต่นั่นนับว่าเป็นขั้นตอนที่อันตรายเป็นอย่างยิ่ง

หากเราศึกษารายงานจากหลาย ๆ แหล่งจะพบว่า เหตุแห่งการเสียชีวิตในภาวะที่บรรยากาศพาไปมีสูงมาก บางคนอยู่ในภาวะคล้าย ๆ ถูกข่มขืนเสียชีวิตด้วยซ้ำ นอกจากนี้ยังทำให้มีปัญหาที่ท้อก่อนแต่งงานตามมา โดยเกิดมาจากความสัมพันธ์ที่เป็นแฟนกันก่อนนั่นเอง นี่เป็นอันตรายที่หลายคนคิดไม่ถึง

และแม้ว่าจะไม่มีเรื่องดังกล่าวเกิดขึ้น (ท้อก่อนแต่ง) แต่หากว่าทั้งคู่เลิกรากัน (บ่อยครั้งมักจะเป็นเช่นนั้น) คนที่มักจะเสียเปรียบมากคือฝ่ายหญิง เนื่องจากจะไม่ได้ได้รับความไว้วางใจจากผู้ชายที่ดี

อาจารย์บรรจง บินกาซัน นักวิชาการอิสลาม มีทัศนะว่า อิสลามยอมรับในเรื่องของความรัก เพราะความรักนี้เป็นสัญชาตญาณที่อัลลอฮ์ประทานให้แก่มนุษย์ และจากความรักนี้เองที่ก่อให้เกิดหลายสิ่งหลายอย่างตามมา เช่น ความรักที่แม่มีต่อลูก ทำให้แม่คอยปกป้องเลี้ยงดูและยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อลูก ความรักชาติก็อาจทำให้คนบางคนยอมพลีชีวิตของตนเพื่อปกป้องมาตุภูมิ ที่สำคัญอิสลามไม่ได้ปฏิเสธความรักระหว่างหนุ่มสาว เพราะมันก่อให้เกิดสถาบันครอบครัว แต่อิสลามปฏิเสธความรักที่เสรีไม่มีขอบเขต

ความรักนั้นต้องมีขอบเขตแห่งความพอดี เพราะหากความรักเกินขอบเขตแล้ว เช่น ตามใจลูกทุกอย่าง ก็จะทำให้ลูกเสียคน หรือถ้าหากรักชาติมากเกินไปก็จะกลายเป็นคนคลั่งชาติที่คิดว่าชาติของตนดีกว่าชาติอื่น เป็นต้น ดังนั้นความรักจึงต้องมีขอบเขตแห่งความพอดี

ความรักฉันทุ่หนุ่มสาวก็เช่นกัน หากความรักนั้นเกินพอดี ความรักก็จะทำให้คนตาบอด หรือกลายเป็นโคถึกไป ด้วยเหตุนี้อิสลามจึงได้กำหนดขอบเขตว่า หญิงและชายมุสลิมจะต้องแต่งงานก่อนมีเพศสัมพันธ์ (เซ็กซ์) เพราะหากมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน จะนำไปสู่การล่มสลายทางสังคมอย่างแน่นอน

เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงเป็นสิ่งที่มิอาจปฏิเสธได้ ดังนั้นทางสายกลางคือความสัมพันธ์ชายหญิงต้องผ่านการแต่งงาน

ในหลักศาสนาได้ให้ความสำคัญกับการแต่งงานไว้อย่างมาก บรรดาอัครสาวกแต่ศาสนทูตมุฮัมมัดได้เคยถามท่านไว้ความว่า “โอ้ เราะซูลลลอฮฺ (ศาสนทูตมุฮัมมัด) การที่คนใดคนหนึ่งในกลุ่มพวกเราได้สนองตอบต่ออารมณ์ใคร่ของตัวเอง สำหรับเขาแล้วมีรางวัลด้วยหรือ?”

ท่านเราะซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะ ซัลลัม (ศาสนทูตมุฮัมมัด) กล่าวตอบว่า “ท่านไม่เห็นดอกหรือว่า หากว่าเขาได้นำอารมณ์ใคร่ไปสู่สิ่งต้องห้าม เขาต้องแบกรับความผิดเนื่องจากมันมิใช่หรือ? ท่านองเดียวกันเมื่อเขานำมันไปสู่สิ่งที่อนุมัติ เขาก็ย่อมได้รับรางวัล” (บันทึกโดยอิหม่ามมุสลิม)

อีกบทหนึ่งบันทึกโดย อิหม่ามอัล บุคอรี เมื่อเศาะฮาบะฮ์กลุ่มหนึ่งที่พูดคุยกันในเรื่อง “ความดี” ในศาสนา คนหนึ่งกล่าวว่า “สำหรับฉัน ฉันทำละหมาดในเวลากลางคืนเสมอ” อีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ฉันไม่ยุ่งกับผู้หญิง ฉันจะไม่แต่งงาน”

ท่านเราะซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะ ซัลลัม (ศาสนทูตมุฮัมมัด) กล่าวทักท้วงว่า “ฉันเป็นที่เกรงกลัวอัลลอฮ์ที่สุดในหมู่พวกท่าน แต่ฉันก็ถือศีลอดและละศีลอด ฉันละหมาดและฉันก็นอน และฉันก็แต่งงานกับผู้หญิง ใครก็ตามที่รังเกียจวิถีชีวิตของฉันก็ไม่ใช่พวกฉัน”

หากมองอย่างผิวจะพบว่า เช็ซเซรีกับการมีเพศสัมพันธ์ผ่านการแต่งงานน่าจะเป็นการตอบสนองอารมณ์ใคร่ของมนุษย์ที่ไม่น่าจะเป็นเรื่อง “ดี” อะไรเลย แต่จากหลักการของศาสนาและจุดยืนของศาสดาพบว่า เพศสัมพันธ์เป็นสิ่งธรรมชาติที่มนุษย์ไม่อาจปฏิเสธได้ แต่ “เช็ซเซรี” เป็นความสัมพันธ์ที่ถูกปฏิเสธจากหลักการศาสนา ขณะที่เพศสัมพันธ์ผ่านการแต่งงานถือเป็น “ความดี” ด้วยการกำหนดให้การแต่งงานเป็นคุณธรรม

ทำไมเพศสัมพันธ์ต้องผ่านการแต่งงาน? สาเหตุที่อิสลามสนับสนุนการแต่งงานเพราะว่าการแต่งงานเป็นการเริ่มต้นชีวิตครอบครัวซึ่งเป็น “อิฐก้อนแรก” ของสังคม และอิสลามก็ต้องการที่จะรักษาก่อนอิฐทุกก้อนไว้ไม่ให้แตกสลาย ทั้งนี้เพื่อที่สังคมจะได้ไม่พังทลายลง

ในอิสลาม ชีวิตมิได้จบแค่บนโลกนี้ แต่ความตายเป็นเพียงการเริ่มต้นชีวิตจริงที่ถาวร หัวหน้าครอบครัวนอกจากจะมีหน้าที่เลี้ยงดูครอบครัวแล้ว ยังมีหน้าที่ที่จะต้องปกป้องตัวเองและครอบครัวให้พ้นจากไฟนรก การแต่งงานในทัศนะของอิสลามคือการผูกพันชีวิตชายหญิงคู่หนึ่งเข้าด้วยกัน เหมือนกับการผูกเส้นด้ายสองเส้นเข้าด้วยกัน

ความจริงที่ต้องยอมรับอีกเหตุผลหนึ่งคือ トラบไตที่ผู้คนในสังคมได้ทำลายกรอบที่ควบคุมคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างเพศทั้งไป และได้ปล่อยให้สังคมเป็นไปตามอิสระตามแต่อารมณ์ใฝ่ต่ำของมนุษย์จะลากไปแล้ว โอกาสที่คนหนุ่มคนสาวจะตกเป็นเหยื่อจะมีมากกว่าที่จะรอดพ้นมาได้

ตราบดที่ต้นเหตุของปัญหายังไม่ถูกแก้ไข สังคมของเราก็จะต้องเผชิญกับปัญหาที่ติดตามมาเหมือน ลูกโซ่ ตราบดที่เราไม่เข้าใจแบบแผนของการสถาปนาความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงตามแนวทางสายกลาง แน่นนอน เราก็ไม่อาจสกัดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมาได้

ปัญหาเหล่านี้กำลังลุกลามอย่างรวดเร็วในเมืองใหญ่ ๆ และสักวันหนึ่งอาจจะเข้าถึงชนบทไทยอย่าง ง่ายดายก็เป็นได้ เพราะความเจริญด้านวัตถุแบบสุดโต่ง จนลืมการพัฒนาด้านจิตใจ คุณค่าด้านจิตวิญญาณ และ ขาดความเข้าใจของคำว่า “มนุษย์” ซึ่งจะต้องพัฒนาทั้งสองภาคส่วน คือ ทั้งทางกายและจิตใจควบคู่กันไป อย่างสมดุล หากพัฒนาด้านหนึ่งด้านใดมากกว่า ชีวิตมนุษย์ก็ไม่สมบูรณ์และเสียสมดุล

ปัญหาของวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องเพศคงจะไม่ถึงขั้นที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ หากทุกคนอยู่ในกรอบของ ศาสนา เพราะบทบัญญัติของศาสนาไม่ว่าพุทธหรืออิสลามก็ห้ามในเรื่อง “ผิดประเวณี” การผิดประเวณีเป็น การทำผิดในศีลห้า (ศาสนาพุทธ) และการ "ซินา" (ผิดประเวณีในอิสลาม) ถือเป็นบาปใหญ่ และผู้ล่วงละเมิดก็ จะถูกลงโทษโดยการถูกโบยถึง 100 ครั้ง และถูกประณามต่อหน้าชุมชนอีกต่างหาก

ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่เราควรระวังคือ คุณค่าของคุณธรรม จริยธรรม และการปฏิบัติตามหลักศาสนาที่ตน นับถือ โดยปลูกฝังเป็นรูปธรรมควบคู่กับวิชาการในสถานศึกษาในทุกระดับ ทั้งประถม มัธยม และมหาวิทยาลัย

สุภาพจิตของผู้เฒ่าคนโบราณจะต้องช่วยรณรงค์ให้มากขึ้นในสังคม โดยเฉพาะเรื่องความรักนวลสงวน ตัว ถึงแม้จะเป็นเรื่องยากในโลกปัจจุบันก็ตาม

ขออย่าเตือนสำหรับสุภาพสตรี อย่าหลงคำหวานของผู้ชายหลอกหลวงที่ว่า ถ้าน้องรักพี่จริงก็ต้องยอม นอนกับพี่ในค่ำคืนวันวาเลนไทน์...
